

Anamaria Borlan

Aripile Albastre – PAȘI ÎN AER

Aoi tenshi monogatari

© 2018, Anamaria Borlan

© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORLAN, ANAMARIA

Aripile Albastre / Anamaria Borlan. – București:
Pavcon, 2017

vol. ISBN 978-606-8879-30-7

Cartea 4: Pași în aer. – 2018. – ISBN 978-606-8879-34-5

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0723.26.90.40

office@pavcon.ro

www.pavcon.ro

www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: Andrei Nicolescu

Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-8879-30-7

ISBN 978-606-8879-34-5

ANAMARIA BORLAN

PAȘI ÎN AER

青い天使物語

AOI TENSHI MONOGATARI

Cartea a patra

Editura PAVCON
București, România, 2018

Cartea a Patra

Capitolul 13	
Frunză, aripă, stâlp	5
Capitolul 14	
Pași în aer	83
Capitolul 15	
Puterea visului	167
Capitolul 16	
Primejdioasele ape	253

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul	#38 RSA – Auro Luck
#2 Secretul emisferei	#39 Războiul Celestinei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forță	#40–49 Aripile Albastre
#4 Scornituri spăimântătoare	#50 Sânge, Metal și Speranță
#5 Rangkook	#51 Decadența sufletelor noastre
#6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca	#52 Povestiri spăimântătoare
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus	#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#8 Erezia egumenului Glicherie	#54 Războiul Eleninei
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1	#55 Casa din altă viață
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie	#54 Războiul Eleninei
#11 O tragedie cerească	#55 Casa din altă viață
#12 Cetiți-le noaptea	#56 Dinosauria
#13 Marginea curcubeului	#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim	#58 Învățătorul
#15 Praf	#59 Noaptea orașului ilustrat
#16 Manuscrisul episcopului Petronius	#60 Praf 3
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2	#61 Saurianul de metan - IVA 3
#18 Un român în Lună	#62 Artefactul
#19 Oameni pe care i-am cunoscut	#63 Casa fără cărți
#20 Sawtooth	#64 Apophis
#21 Rău de spațiu Omul fără nume	#65 Parlamentul
#22 Progradia	#66 RSA – Hora hoiturilor
#23 A doua Lună a Pământului	#67 Dragonul fără aripi
#24 Dialogul păsărilor	#68 RSA – Judecata de Apoi
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei	#69 Avatarii faraonului Tlă
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar	#70 RSA – România sub Asediu
#27 Therra	#71 Efectul Metamorphis
#28 1944 Ein Freak	#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2	#73 Elogiu muncii de partid
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi	#74 Insula pescărușilor
#31 CdT 2 - Cârligul spațial	#75 Aurul beznei
#32 CdT 3 - Poarta mânturii	#76 București, 2058
#33 RSA – Furia fiarelor	#77 Încăpățânarea Timpului
#34 RSA – Marile migrații	#78 Deocamdată... enigme
#35 Olympus Mons	#79 Tunelul de la capătul lumii
#36 RSA – Noaptea lemuriilor	#80 Ultima frontieră
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiii	#81- 83 Istoria Literaturii SF
	#84 Orașele caracatițelor
	#85 Europa benzilor desenate 2
	#86 Confesiunile Omului-câine
	#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
	#88 Oameni goi pe străzi
	#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
	#90 RSA - Tg. Jiu '59

Capitolul 13

HA, HANE, HASHIRA

葉羽柱

Frunză, aripă, stâlp

După masa de prânz, Abe-san făcu un semn de complicitate și Kei înțelese că avea ceva să-i spună. Cum acesta ieșise imediat după profesor, se grăbi să îi ajungă, dar nu foarte aproape, să nu dea de bă-nuit. Spre norocul lui, profesorul se scuză și plecă spre baie, iar Watanabe Lily rămase în urmă, să miroasă parfumul anemonelor care tocmai înfloriseră.

— Kei-kun, șopti conspirativ Abe-san. Mâine dimineață, după antrenament desigur, poți avea o oră liberă?

Cumpăni întrebarea. Se gândi că după antrenament, ca în fiecare dimineață, va mai citi câteva fragmente din jurnal. Ce să inventeze ca motivație față de sensei-sama și nici prietena lui să nu se prindă? Nu putea spune că mai rămâne o oră la sală, Lily-chan nu i-ar fi înghițit minciuna și era foarte ușor de verificat. Să spună că vrea să meargă să-și cumpere ceva? L-ar însoți, cu siguranță. Cum să scape, atunci?

— Kei-kun, mai șopti o dată Abe-san și se apropie mai mult de el. Ne așteaptă Takano Tsutomu-san, *kannusi* de la

Sakurayama Hachimangu *jinji*, mâine, până la ora prânzului. Am aranajat totul cu el, adăugă și dădu din cap, aprobându-și propriile cuvinte.

— Abe-san, spuse și el cu voce scăzută, cum să fac să pot pleca? După antrenament trebuie să mă întorc să citesc din jurnal și mai sunt și cu Lily-chan...

— Bătrânul îi trimise un zâmbet de superioritate.

— Partea asta este acoperită, susură el, și, dacă ar fi avut fularul mov croșetat de mână înfășurat în jurul gâtului, l-ar fi ridicat peste nas. Sasaki-san o însoțește mâine pe Lily-chan, au programare la dentist...

Îl privi neîncrezător. Ce baliverne i-o fi zis Abe-san, de a reușit să-i scoată din casă?

— La dentist? întrebă cu voce tare.

Abe-san dădu din nou din cap, cu gravitate.

— Lily-chan are o problemă cu o măsea de minte, care nu-i dă pace deloc. Sasaki-san merge împreună cu ea, fiindcă Lily-chan nu știe unde este cabinetul și să nu meargă singură, biata fetiță.

Ar fi râs dacă nu ar fi trebuit să se ferească. Coincidență perfectă. Cum reușise să-i convingă pe amândoi? Îl privi admirativ pe bătrânul cu papion. Nu i-ar fi trecut niciodată așa ceva prin cap.

— Dar, stau mult? se interesă.

— Păi, clătină din cap Abe-san și privi peste tufe cu un aer îngândurat. Drumul până acolo, poate mai au și ceva de așteptat, consultația și tratamentul, durează cam vreo oră și ceva, apoi Sasaki-san poate va dori și el un detartraj, încă o jumătate de oră, pe urmă o va scoate pe Lily-chan la o plimbare, așa, ca între unchi și nepoată... până la masa de seară vor fi înapoi, dacă nu cinează în oraș...

Își mușcă buza de jos să nu izbucnească în hohote de râs, de scenariul lui Abe-san. Consultație și detartraj, ce aiureală! se distră. Ce figură de om!

— Sasaki-san mi te-a lăsat în grijă! exclamă el voios. I-am spus că te duc la un templu să te reculegi, după ziua de ieri chiar ai nevoie... ți-am spus, Kei-kun, totul este acoperit! Legalmente acoperit! adăugă pe un ton triumfal.

Kei clipi de câteva ori. După ziua de ieri. Așadar, Abe-san era la curent cu ultimele noutăți din viața lui. Normal, cum să țină în secret vizita cea importantă la ruda lui, la fratele bunicului, cel care avea de gând să-l instituie drept *tōshu*! Era evident că Abe-san fusese înștiințat. La fel și Watanabe Lily. Chiar și Maruyama Yuuma, menajera care-i spunea *obō-chan*, trebuia că știe!

Chiar așa, el era *obō-chan*, tânărul stăpân. Nu avusese încă timp să se gândească la implicații și urmări, toate noutățile veniseră peste el ca un tsunami dezlănțuit. Totul fusese prea dintr-odată, prea brusc, prea mult, ca să poată înțelege profunzimea celor întâmplate. Nimeni nu-i dăduse niciun fel de explicații. Ruda îi pusese în vedere o anumită dată, exact de ziua lui de naștere. O, își aminti brusc. Ziua mea! Este ziua în care m-am născut, dar este și ziua în care s-a născut autoarea jurnalelor, contesa Elisabeth. Coincidență! Bine, sunt o grămadă de oameni care s-au născut la aceeași dată, peste tot în lume, asta e clar, reflectă. Dar eu nu cunosc pe nimeni care să fie în aceeași zi cu mine. Contesa Elisabeth și cu mine. Ce grozăvie!

Watanabe Lily se apropie de cei doi, zâmbind.

— Abe-san, ce zi frumoasă este astăzi, îl abordă ea. Au înflorit anemonele, ați văzut?

— Nu, unde sunt? se avântă Abe-san, aruncând o privire spre locul de unde venise fata. Hai să le admirăm, declară el și brusc îl părăsi pe Kei.

Profesorul venea dinspre baie și, în timp ce mergea fără grabă pe alee, își ștergea lentilele ochelarilor. Kei îi făcu o mică plecăciune și profesorul îi răspunse, la fel.

— Kei-kun, i se adresă. Mi-a spus Abe-san că ai cerut să te ducă la un templu unde să te rogi. Ai vreo preferință, sau este bine oriunde? Ți-aș putea da o hartă a orașului unde sunt însemnate toate templele budiste și altarele șintoiste, în cazul în care dorești să alegi. Vrei?

Își înclină capul, reținându-și zâmbetul. Eu i-am cerut lui Abe-san să mă ducă la un templu? se miră în sinea lui. A fost ideea lui de la bun început, când l-am chemat noaptea în grădină și l-am întrebat despre *daiya-nu-kamen*. El mi-a propus! Aiurea!

— Da, îi răspunse cu privirile lăsate în jos. Vă rog să nu vă supărați pe mine, sensei-sama, m-am... gândit la Abe-san, ca să nu vă încurc, știu că sunteți ocupat... murmură, luând asupra lui toată vina.

— Te-ai gândit la un templu sau la un altar? insistă profesorul.

— Nu sunt sigur, spuse, cu privirile în continuare ațintite spre pământ.

Să-i divulge faptul că avea deja stabilită întâlnirea cu *kan-nusi* de la *jinji*? Se părea că sensei-sama nu știa despre aranjamentul lui Abe-san și nu avea de gând să-l dea în vileag.

— Mi-e indiferent, spuse. Poate ar fi bine la un altar șintoist, așa mă gândesc...

Profesorul dădu din cap.

— E o alegere bună, replică el. Abe-san are multe cunoștințe pe la altare, întreabă-l pe el... ah, Kei-kun, mâine dimineață nu vom citi din jurnal. Am ceva treabă de rezolvat în oraș și Lily-chan vine cu mine. Profită de pauza asta și du-te la *jinji*.

— Da, mulțumesc, spuse și dădu din cap.

— Apoi, Kei-kun, vreau să stau de vorbă cu tine, adăugă profesorul.

— Da, desigur, fu de acord.

De când îi povestise despre fapta tatălui, profesorul părea că încerca să-l evite. De fapt nu neapărat să-l evite, dar în timpul lecturii îl simțise trist, parcă îndurerat.

— Acum, hai să mai citim un fragment, declară sensei-sama, cu gravitate. Abe-san, veniți cu noi?

— Ah? făcu Abe-san, întorcându-se spre profesorul care deja intra. Ahh, da, da! Să vedem ce mai face autoarea noastră!

Cei doi profesori intrară în marea încăpere. Watanabe Lily trecu pe lângă el și îl privi o clipă în ochi. Citi în privirea ei compasiune, înțelegere, părere de rău. În următoarea secundă, după ce descifră mesajul, se înfurie. De ce să-i fie milă de el? Binéînțele, aflase și ea de vizita la ruda necunoscută, cum probabil știa și rezultatul. Nu partea care îl privea pe tatăl său. Partea a doua. Partea cu viitoarea lui poziție de viitor *tōshu*. Cât de repede circulă anumite vești, gândi și intră după ea. Își ocupă locul. Ridică colile pregătite, dar încă nu se simțea în stare să citească.

— Sensei-sama, spuse și făcu o scurtă plecăciune din cap. Abe-san, spuse și făcu din nou o mică plecăciune. Watanabe Lily-san, se întoarse un pic spre prietena lui.

Trase aer în piept.

— Dacă nu vă supărați, vreau să vă spun ceva, zise și foile îi tremurară între degete. Ieri am fost să-mi cunosc o rudă. Pe fratele bunicului meu, Kitakuro Kaito-san. Această rudă mi-a spus că eu voi fi următorul cap de familie al clanului Kitakuro. Nu pot accepta. Am refuzat.

Trei perechi de ochi se ațintiră direct asupra lui, cercetându-l pătrunzător. Niciunul nu schiță niciun gest, nicio mișcare, de parcă nici nu ar fi auzit cele spuse. Aerul din încăperea deveni greu de respirat, cu toate că toate ușile *shoji* erau deschise spre grădină. În cele din urmă, după un timp care i se păru lung, stând ca o stană de piatră, profesorul își clătină capul.

— Refuzul tău nu are nicio valoare, spuse el, cu o față imperturbabilă.

Tresări și se uită la el, cu ochi întrebători.

— Kei-kun, reluă profesorul și tonul lui păru mai condescendent. Știu că ești departe de a fi pregătit, sunt perfect conștient de greutatea care ți se vor ivi în față, greutatea despre care tu nu știi nimic. Dar nu trebuie să te descurajezi. Totul se învață. Apoi totul devine obișnuință.

— Noi suntem aici ca să te ajutăm, interveni Abe-san, jovial. Ai încredere în noi.

Își plimbă privirile de la Abe-san la sensei-sama și înapoi. Profesorul confirmă cele spuse, mișcând ușor din cap, fără să adauge nimic.

— Consideră că noi suntem tutorii tăi, știi ce înseamnă un tutore? continuă Abe-san și zâmbi cu căldură.

Ridică din umeri.

— Hai să-ți explic, se învioră bătrânul. Un tutore este o persoană, sau două, așa cum suntem noi doi, și-l indică cu degetul pe profesorul de lângă el. Noi doi suntem niște oameni care îți vom oferi ocrotire, în sensul că te sprijinim și te protejăm, pe lângă supravegherea, pregătirea și noua ta formare. Noi te vom îndruma și îți vom administra interesele, până vei deveni major și adult. Am spus-o ca pe o definiție, dar dă-mi voie să detaliez. Sasaki-san, îmi permiți?

Profesorul făcu un gest cu palma deschisă, în sens de confirmare.

— Sarcina noastră va fi una foarte grea și dificilă, dar, în același timp, suntem onorați că-ți vom putea fi de folos. Kei-kun, zarurile au fost deja aruncate, ca să spun așa. Sasaki-san te va pune în temă. Nu despre zaruri, ci despre ce este nevoie să știi și să faci în viitor. Ca și Sasaki-san, și eu îl cunosc, destul de bine, pe Kitakuro Kaito-san. Știu despre tragedia prin care a trecut, știu despre boala lui, știu despre temerile cu privire la viitorul clanului. Vezi tu, Morioka nu este un oraș prea mare și nu locuiesc aici prea multe familii istorice. Familia Kitakuro este una din cele foarte puține familii de nobili samurai care au rezistat până astăzi, vreau să spun prin puritatea liniei de sânge. Dar despre istorie, îți va povesti Sasaki-san, e meseria lui, partea lui din pregătirea ta. Rolul meu, de acum încolo, este acela de consilier.

Și Abe-san zâmbi cu toată gura.

— Asta înseamnă că te voi consilia, reluă el înveselit. Îți voi da sfaturi, numai sfaturi bune, iar obligația ta este să mă asculți. Să ne asculți pe amândoi.

— De ce? întrebă Kei și Abe-san rămase o clipă descumpănit.

— Poftim? făcu el. Cum, de ce? Păi, nu e clar? Te voi consilia să-ți desăvârșești pregătirea!

— Pentru ce? insistă Kei cu încăpățănare, încăpățănându-se să înțeleagă.

Abe-san își întoarse privirile spre profesor.

— Ți-am spus că refuzul tău nu are nicio valoare, preluă profesorul și vocea îi sună uscată. Decizia lui Kitakuro Kaito-san a fost luată de ceva vreme. Crezi că a hotărât totul în clipa în care te-a văzut? Nu fi naiv. Numirea următorului șef de clan este un proces lent și de lungă durată. Se adună toți vârstnicii familiilor, fiecare face câte o propunere, se analizează, au loc dezbateri, fiecare își spune părerea, până se ajunge la un consens. Interesant este că decizia asupra numirii tale a venit într-un mod foarte firesc. Ai fost acceptat aproape de la sine. Este nevoie de sânge tânăr, de puterea unui om modern, care să integreze clanul în actualitate, pentru supraviețuire. Aceste cuvinte sunt trecute în registrul de clan. Toată lumea a fost de acord și s-a dat consimțământul. Unanim! Kitakuro Keitarō este următorul *tōshu*. Documentul este semnat de către toți participanții și ștampilat cu ștampilele lor personale, iar Kaito-san va aplica ștampila clanului, care-ți va reveni ție. Pe aceste considerente, refuzul tău nu are nicio valoare.

Kei se gândi câteva clipe.

— Sensei-sama, înaintea mea este tatăl meu și eu nu pot să...

— Kei-kun, răsună vocea plină de severitate a profesorului. Kitakuro Kitano nu poate fi șef de clan, nici măcar cap de familie. Asta a fost pedeapsa pe care a primit-o și pe care a acceptat-o. Una din lecțiile noastre viitoare se va referi, în

mod clar, la istoria componentei unui clan. Începând cu clanul principal, cel conducător, urmat de clanurile afiliate, clanurile subordonate, familiile clanurilor secundare, toate familiile asociate și cele membre, familiile aservite. Trebuie să înțelegi un singur lucru important. Tu, Kitakuro Keitarō, vei fi *ichizoku hakushaku*, ceea ce înseamnă marele lord al clanului. Acesta este rangul actual al lui Kitakuro Kaito-san, rang care îți va fi transferat ție. Nu un simplu *tōshu*. Ești singurul urmaș masculin pe linie dreaptă. Singurul care poate prelua șefia clanului. Kitakuro Kazuo-san, bunicul tău, nu mai este. Kaitakuro Kaito-san, fratele bunicului tău, se retrage. Kitakuro Kitano-san, tatăl tău, nu se califică pentru această poziție. Tu, Kei-kun, Kei-ta-rō, ești copilul binecuvântat de zei. Numărul destinului tău este șapte. Ai înclinație spre spiritualitate dar și pentru acțiune fizică. Acestea sunt aspectele pozitive ale celor șapte expresii. În această situație, noi doi, mă refer la Abe-san și la mine însumi, suntem pentru tine *jogensha*¹.

Sasaki Touma și Abe Hideaki făcură amândoi, ca la sincron, o plecăciune adâncă, plină de considerație. Nici nu avu timp să reacționeze. Profesorul îi spuse atât de multe lucruri. Marele lord al clanului? Ce glumă! Nu avea timp pentru așa ceva. Nu venise în Morioka pentru a se transforma în altcineva, venise doar să citească un jurnal interesant și apoi, mai dorea să afle niște răspunsuri, despre vise, viziuni, halucinații. Atâta tot. Dacă nu venea la Morioka, nu ar fi știut nimic despre nimic. Ar fi fost perfect.

Dintre toți bărbații maturi care existau în cele multe familii ale clanului Kitakuro, exact pe el l-au găsit să-l pună

¹ *Jogensha* じよげんしゃ, consilier, consultant, sfătuitor.

șef? se întrebă. De ce? Avea de gând să se întoarcă la Tōkyō, acolo unde-i era familia, *chichiue* și *hahaue*. Liceul, prietenii, colegii. Nu dorea altceva decât să fie un copil obișnuit, cu îndeletniciri normale. Să învețe. Să meargă la antrenamente. Să devină avocat, după dorința tatălui. Să devină samurai, după dorința lui. Astea erau țelurile lui. Scopurile vieții sale. Scopul viitorului, cum îi spusese sensei-sama cândva. *Ichizoku hakushaku*, marele lord al marelui clan. De parcă l-ar înscăuna împăratul lumii! Nici vorbă. Dacă nu ajungea la Morioka, ar fi venit cineva după el, la Tōkyō și l-ar fi luat pe sus, cu forța?

– Sensei-sama, îndrăzni, dar profesorul ridică o mână, oprindu-l.

– Kei-kun, vorbi răstit. Am lămurit argumentele logice și statutul tău. Adaug un singur aspect la cele spuse. Poziția noastră de *jogensha* este una foarte onorabilă, însuși Kitakuro Kaito-san ne-a conferit-o. Ne vom îndeplini misiunea, același lucru se așteaptă și din partea ta. Hai să-ți mai spun ceva. Să nu te streseze gândul acesta. Toată pregătirea ta trebuie să vină din interiorul tău. Vor fi niște lecții de istorie pe care noi doi ți le vom expune. Nici nu trebuie să conștientizezi că poziția ta de *ichizoku hakushaku* există. Nu trebuie să-ți faci griji. *Ichizoku hakushaku* este un dat. Este destinul tău. Pentru asta te-ai născut. Asta e tot.

Mintea lui Kei alunecă spre o replică dintr-un film, unde un copil, aflat în fața eroului uluit, îndoiaie o lingură și-i spune că lingura nu există². Clar, exact așa. Ca o lingură în-

² Referire la filmul *Matrix*, *The Matrix*, 1999, regizat de frații Wachowski, film american de acțiune science fiction, cu unele elemente vizuale (secvența gloanțelor oprite cu un gest al mâinii) creditate ca fiind

doită de mintea cuiva care se joacă cu mine, îmi controlează gândurile, visele, întregul meu destin. Destinul meu? Nici zeii nu-l cunosc.

Parcă nici nu aș fi din lumea asta, cu *daiya-nu-kamen*, cu frunza, cu lacrima zeiței Amaterasu, cu bătălia dintre samurai, cu ruda mea cea nouă și prostia cu *tōshu*, nu, prostia cu *ichizoku hakushaku*. Acum visez, în clipa asta mă aflu în plină halucinație și trăiesc într-o altă lume unde nimic nu este adevărat. Nimic nu este real. Nici ce mi-a spus sensei-sama sau Abe-san, nici ce mi-a spus fratele bunicului. Nu fac parte din lumea asta. În concluzie, dacă nu exist, nu există nimic în jurul meu. Sper să mă trezesc, să fiu acasă la mine. Vreau să-mi deschid ochii și să dau drumul la televizor, vreau să mă uit la un *anime* pe internet, să ascult muzică rock, să râd cu Akira și ceilalți din gașcă...

– Sasaki-san, exclamă Abe-san pe un ton admirativ. Este foarte zen ce ai spus. Kei-kun, Sasaki-san are perfectă dreptate. Nu trebuie să conștientizezi că poziția de *ichizoku hakushaku* există. Ești tu mai departe, și îți vezi în continuare de viața ta cea de zi cu zi. Citim din jurnal... te duci la antrenamente, citim, discutăm, între timp, începem să te formăm. Nu este nimic greu, este ca la școală... nu, nu ca la școală, este mult mai ușor, nu îți predăm anumite materii, din care să dai teste... doar îți povestim despre anumite aspecte...

inspirate din filmul japonezului Ōtomo Katsuhiro, *Akira*, 1988, bazat pe manga cu același nume, 1982; [Citat din film: "Copilul: Nu încerca să îndoii lingura. Este imposibil. În schimb, încearcă să înțelegi adevărul. Neo: Care adevăr? Copilul: Că nu există lingura. Neo: Nu există lingură? Copilul: Vei vedea, nu lingura se îndoiaie, este în tine", citat din scenariul original]